

ind i Billedet. Hun tænkte paa, at saadan vilde hun rimeligvis selv om nogle Aar have siddet paa Favsingholm, dersom hun havde giftet sig med Torben Dihmer. En Fremmed i sin Mands Hjem, ligegyldig, kold, altid i Rustning, — og maaske ogsaa med et Barn paa Kirkegaarden. Saa forskellige hun og hendes Fætters statelige Kone end var, saa var der saa meget i Fru Vilhelmines skjulte Væsen, der tidt uhyggeligt mindede hende om hendes eget.

Nu hørte hun sin Moder sige: »Vilhelmine! Hvad er det for en Herre, der kommer gaaende dernede fra Parken?»

Hun satte sig forskrækket op. Hendes Tanke forvildede sig et Øjeblik til Karsten From. Men den Mand, der kom op gennem Havens Midtergang, var en høj og ganske kraftig Skikkelse, sortklædt, med bredskygget Straahat, flagrende Frakkeskøder og altfor korte Benklæder.

Fru Vilhelmine fik sin Stanglorgnet frem.

»Jeg veed virkelig ikke ... Jo, vent lidt. Det er vist Præsten.«

»Jeres ny Præst?»

»Naa, saa ny er han da egentlig ikke. Han har vist været her et Par Aar.«

Da den Fremmede var kommen hen i Nærheden af Damerne, blev han staaende paa Gangen, løftede